

HET VERHAAL VAN MIJN VADER

Getuigenis van Gerda

Mijn vader is gestorven aan deze ziekte, ik vind het een verschrikkelijke manier om zo je laatste jaren door te maken. Men zegt dat hij er niets van weet, maar dat is in mijn ogen niet waar. Hun wereld wordt kleiner en daarom niet onbelangrijker.

Ik heb véél geleerd sinds paps de ziekte kreeg. Alles van zijn jeugd waar anders nooit zo tot in de details wordt verteld. Voor familie en vrienden kan ik alleen maar zeggen, spreek niet tegen, laat ze alles duizend maal vertellen of herhalen. Leef gewoon mee in hun wereldje, praat met hen alsof je ook in die tijd bent waarin ze zich verkeren. Ik heb het gedaan hoe moeilijk dat het ook is. Maar kreeg telkens een lieve glimlach en soms legde hij zijn hand op de mijne en dan wist ik en voelde ik dat hij weer even bij mij was. Elke maal ik ging was het steeds meer en meer afscheid nemen.

Hij is nu 4 jaar niet meer bij ons, maar in mijn hart blijft hij voor eeuwig en kijk naar de dag dat hij me oppikt in een haventje en we samen de eeuwige wateren zullen bevaren.

Mijn vader was een fervente zeiler en in mijn laatste woorden tot hem op de begrafenis heb ik hem gevraagd om uit te kijken naar ons als hij de haventjes passeert. In mijn ogen zeilt hij met een grote glimlach op zijn gezicht over de eeuwige wateren.

Steun deze mensen die verdwijnen in een wereld waar ze zich vertrouwd voelen.

STEUN STICHTING ALZHEIMER ONDERZOEK.

Ik dank u voor het lezen van mijn verhaal van mijn paps en de belevenis die ik mocht meemaken met hem.

Groetjes,

Gerda.
